

SAUSIS -
BALANDIS
2022 M.

Tiberiados bendruomenė

Maldos bendrystė

O mano džiaugsmo, Kristus prisikėlė! Jame mūsų viltys.

Šią popietę saulė nušviečia gamtą, dar besirengiančią pavasariui. Iš Vilniaus autostopu važiuoju pas brolius į rytinę Lietuvą. Greitai mane paima viena mašina. Daug kalbėti man nereikėjo, vos uždavus klausimą: „Kokios buvo pirmos karo Ukrainoje dienos?“, vyras išlieja savo pyktį ir jo pasakojime kliuvo visiems. Vėliau tą pačią dieną viena mama išsakė savo baimes ir pridūrė, kad sukrauti lagaminai, jei tektų bėgti – taip šalis prisimena niūrias sovietų okupacijos valandas. Vakare, jau pasiekus Baltriškes, klausomės popiežiaus Pranciškaus, kuris, paaukodamas Rusiją ir Ukrainą Mergelei Marijai, ragina nesileisti būti kaustomiems baimės. Išganytojo Motina rodo mums, jog reikia „remtis Dievu pasitikint, kad visa kita bus mums duota. Ji ragina mus eiti prie šaltinio, pas Viešpatį, kuris yra geriausias vaistas nuo baimės ir gyve-

nimo skausmo“. Popiežiaus žodžiai ragina tikėti maldos galia. „Vieni neišspręsimė nei istorijos, nei savo širdies prieštarų. Mums reikia meilės Dvasios, kuri naikina neapykantą, pažadina iš abejingumo.“ Per gavėnią įgyvendintas sumanymas atstatyti kryžių Jeumonte, Belgijoje. Prireikė 25 metų, kad šis 15 metrų ąžuolinis kryžius būtų pastatytas kalvos viršūnėje. Brolis Morkus, ryžtingai tęsęs darbus, nuo pradžių įžvelgė sąsają su Kryžių kalnu Lietuvoje, kur tūkstančiai kryžių liudija apie aukas, taiką ir viltį. Jeumonto kryžius sudarytas iš 14 vertikalių dalių, kiek yra Kryžiaus kelio stočių. Visos žmogaus kančios sutelkiamos kryžiuje. Bet šios ilgos ąžuolo dalys yra persmelkiamos šviesos ir veda mus į realybę, kuri mums visiškai nesuvokiama. Švęsdami Velykas pripažįstame, kad žmogiškomis pastangomis nenuraminsime to, kuris bijo. Reikia Dievo artumo ir Jo atleidimo, tik Jis vienas panaikina blogį ir atveria mus visuotinei meilei. Ši meilė ypač regima daugybėje iniciatyvų, kurių kiekviena bendruomenė ėmėsi priimdama pabėgėlius, padėdama jiems ar dalindamasi maistu. Kiek daug solidarumo darbų padaryta per šiuos tragiškus įvykius! Tokį dosnumo proveržį reikia palaikyti. Malda nėra paskutinė alternatyva

mūsų nepajėgumo akivaizdoje, ji apgaubia visą mūsų gyvenimą, sukelia kūrybiškumą daryti gera, įkvepia atsakomybę veikti, atveria mus Šv. Dvasios veikimui. Be to, pandemijos sušvelnėjimas leido vėl aplankyti tolimas misijas Kongoje. Kikvite dalyvavome gražioje padėkos už br. Rožę įžadus šventėje. Man paliko įspūdį jaunuoliai, kurie metai po metų keičia vienas kitą Evangelijos ir vystymosi centre, jie yra vilties ženklas tokio vargo akivaizdoje. Troškimą įsipareigoti taip pat jaučia br. Jerry ir s. Colombe, kurie balandžio 30 d. duos amžinuosius įžadus. Jie pasitiki jūsų malda, kad nenuleistų akių nuo Prisikėlusiojo! Tiberiados broliai ir sesės linki jums gražios Velykų šventės! Tegų prisikėlusio Kristaus artumas jus lydi ir paguodžia Šventosios Dvasios galia. Jis iš tiesų prisikėlė! Aleliuja!

Brolis Pranciškus

Šviesos kryžius

Su broliu François ir Augustinu keliamės 5 val. ryto. Šios Dienos iš didžiosios raidės laukiau 25 metus. Ant mažos kalvos, iškils naujas kryžius. Jis pakeis sunkų akmeninį kryžių, kuris prieš trisdešimt metų nuvirto. Šiandien pastebima tendencija nuimti kryžius viešose vietose, taip pat ir privačiose erdvėse, nors jis yra didelės Jėzaus meilės visai žmonijai ženklas. Teko pakovoti, kad pastatytume šį kryžių. Kelis kartus planą atmetus urbanistikos skyriui, galėjome daugiau laiko skirti jo konstrukcijai. Drauge su architektu sukūrėme kryžių iš mūsų regione augančių ąžuolų.

Kryžiaus gelmė

Labiau nei bet kada reikia žvelgti į kryžių kaip į gelbstintį ženklą, dangaus, prisikėlusio Jėzaus ženklą. „Jie žvelgs į tą, kurį perdūrė.“ Šiandien kryžius tapo gyvenimo, palaiminimo medžiu. Buvo didinga tą kovo 23 dieną matyti, kaip didžiulis kryžius kyla į dangų, keliamas didžiulės gervės, kad būtų pastatytas ir įtvirtintas ant betoninio pamato. Pavyko įgyvendinti tikrą techninį žygdarbį – įstriži nerūdijančio plieno strypai parems kryžių per audras. Reikia, kad jis išsilaikytų, nes yra 14 metrų aukščio!

Amatininkai

Taip, pasauliui labai reikia užsidegusių amatininkų. Vėl atrasti sumanų rankų darbų. Per daug žmonių per ilgai sėdi. Aikštelėje, kai kryžius pakilo nuo žemės, visą kalvą užliejo linksnumas. Mus siejo graži darbo vienybė. Visi buvo savo vietoje. Mes žvelgėme vieni į kitus ir meldėmės.

Evangelizacijos ir maldos priemonė

Taip, tas kryžius ten stovi kaip evangelizacijos priemonė. Jis kaip švyturys, stiprus ženklas šiame kenčiančiame ir besikeičiančiame pasaulyje. Jis yra ramybės ženklas ir kviečia melstis bei mylėti savo priešus, kaip prašo Kristus. Turbūt tai yra pati revoliucingiausia laikysena, parodyta Jėzaus. Tas kryžius buvo sugalvotas taip, kad galėtume realiai per jį pereiti. Kaip išeiti iš tunelio ar kryžiaus? Žengiant į priekį ir pereinant išmėginimus, su įsitikinimu, kad iš kryžiaus išstrykšta šviesa, iš kryžiaus išstrykšta meilė. Nuo kryžiaus Jėzus atveria mums savo širdį. Iš jos liejasi Šventoji Dvasia.

Prispausti kaktą

Visi galės ten palikti savo kryželį, kaip Šiauliuose. Visi galės atvykti ir priklaupiti, prispausti kaktą prie kryžiaus medžio ir pačiam Kristui kalbėti apie savo skausmus ir ašaras. Taip, yra meilės darbai, ir jie yra būtini, bet taip pat yra adoracijos darbai, kaip antai katedros, bažnyčios statymas ar kūrimas meno kūrinio, kad perduotume Dievą per grožį. Ar prisimeni labai brangius kvepalus alebastro inde, kuriuos Marija Magdaliėtė su meile išliejo ant Jėzaus kojų? Tai davimas veltui. „Grožis išgelbės pasaulį“, rašė Dostojevskis, bet tikrasis grožis yra Kristus, pats gražiausias iš žmonių vaikų. Miręs iš meilės ant kryžiaus, Jis yra gyvas, Jis prisikėlė visiems laikams. Baigiantis dienai, leidžiantis saulei, po nauju kryžiumi aukojome padėkos Mišias. Ateik, Viešpatie Jėzau, greitai ateik mūsų išgelbėti!

Brolis Morkus

Tarptautinė stovykla Lietuvoje: „leškau savo brolių“

Apaštalas šv. Jokūbas laiške įspėja savo bendruomenės tikinčiuosius, kurie imasi didelių sumanymų, nes, anot jo, „juk jūs nežinote, kas jūsų rytoj laukia! [...] Verčiau sakytumėte: „Jei Viešpats panorės, gyvensime ir darysime šį bei tą“ (Jok 4, 13–15). Tiesa, kad šiuo metu Ukrainoje vykstančio karo situacija ragina visus sumanymus patikėti Dievo Apvaizdai ir Jo valiai. Tačiau mintį surengti tarptautinę stovyklą baigiantis pandemijai broliai ir seserys suprato kaip Dvasios įkvėpimą baigiantis Generalinei kapitulai 2021 m. Šio įkvėpimo ženklas: brolystės tema, kurią broliai ir seserys pasirinko 2022 metams, tuo pačiu metu atėjo keliems žmonėms ir labai natūraliai prigijo: „leškau savo brolių“ (Pr 37, 16). Ši Juozapo frazė iš Pradžios knygos man pasirodė tikrai pranašiškas ženklas mūsų pasauliui, kai su siaubu stebime, kaip priešais mūsų akis vyksta karas. Taip pat jaučiamės raginami popiežiaus Pranciškaus ir neseniai pasirodžiusios jo enciklikos „Fratelli Tutti“ suteikti tokią patirtį įvairių tautybių jaunuoliams. Popiežius taip rašo: „yra gerai sukurti susitikimo aplinką, kuriančią tautą, gebančią priimti skirtumus. Aprūpinkime savo vaikus dialogo ginklais! Renkime juos gero susitikimo mūsų!“ (FT, 217)

Pirmą kartą buvo nuspręsta iki šiol Belgijoje rengtą stovyklą šiais metais perkelti į Lietuvą, pas brolius Baltriškėse. Mums didelis iššūkis viską surengti, nes esame nedidelė komanda, bet mus palaiko daugelio lietuvių jaunuolių ir savanorių entuziazmas ir tikime, kad mūsų laukia graži bendrystės patirtis nepaisant sienų. Jau yra sudaryta stovyklos programa, pradėtas viešinimas internetu, sumanytos pagrindinės veiklos, dirbtuvės, pradėjome

kviesti liudytojus iš išorės. Jaunuoliai pradeda registruotis ir daug jų reklamuoja šį renginį! Bet liko dar daug padaryti logistikos srityje ir parengiant vietą, liturgiją ir dar daug darbų... Lietuvos Šv. Damijono jaunimo grupelė daug dirba ruošdamasi stovyklai, bet taip pat rengiasi ėjimo pas kitus misijai, kuri vyks netrukus po Velykų. Grupelės po tris jaunuolius, lydimos brolio, iškeliaus į kelias kaimynines Lietuvos šalis, kad pakviestume jaunuolius atvykti į stovyklą. Tai būdas iš anksto gyventi pagal stovyklos temą, eiti ieškoti savo brolių... Turėjome mintį suteikti mūsų stovyklai labiau vietinį atspalvį, pakviesti jaunuolių iš artimojo užsienio. Greitai pasidarė aišku, kad bus sudėtinga vyti į Rusiją ir Baltarusiją, tada Ukrainoje kilęs karas privertė atšaukti planą važiuoti į Kijevą... Bet grupelės išvyks į Latviją, Estiją, net dvi komandos į Lenkiją, iš kurių viena susitiks su jaunais ukrainiečiais... Tikimės, kad mažos delegacijos iš visų šių šalių atvažiuos pas mus į stovyklą. Patikime šį sumanymą, kuris vyks balandžio pabaigoje, jūsų maldoms. Ačiū, kad maldoje prisimenate šį tarptautinės stovyklos Lietuvoje nuotyki. Tragiški įvykiai, kuriuos patiria ukrainiečių tauta, kalba mums, kaip mums reikia tokios brolystės. Tikimės, kad padėsime ją kurti šioje stovykloje.

Brolis Mišelis

„Tavo šviesoje matome šviesą.“ (Ps 35, 10)

Per piligrimystę į Asyžių mano širdis, tarsi mažytė baterija, prisikrovė dėkingumo. Ši piligrimystė buvo skirta laikinuosius įžadus davusiems broliams ir seserims, tad išvykome maža šešių brolių ir seserų bendruomenė: brolis Pranciškus, brolis Jerry, brolis Vytautas, brolis Francois, sesė Colombe ir aš. Grįžome jau prieš kelias dienas, bet vis dar regiu tuos sutiktų žmonių veidus ir vietas, kur sustojome atrasti, susitikti, melstis. Dievo žodis ir mano brolių bei seserų žodžiai toliau skamba manyje ir naujai nušviečia kasdienybę.

Brolis Danielius iš Porciunkulės bendruomenės mums sakė, kad pranciškonų bendruomenės pradžioje broliai dalijosi savo patirtimis Evangelijos šviesoje ir taip po truputį jiems nušvito Viešpaties veidas. Man tai buvo gražus padrąšinimas dalintis su savo artimaisiais, savo broliais ir seserimis, su kuriais gyvenu, tuo, ką gyvename, apie ką svajojame, ko siekiame, kad vieni kitiems padėtume atpažinti Dievo artumą, kad geriau suprastume Jo meilės

Brolių ir seserų ketonė, Italijoje.

valią. Porciunkulė man paliko stiprų įspūdį ir kaip vieta, kur subrendo šv. Pranciškaus pašaukimas. Kiekvienam pašaukimui reikia laiko. Ir tai, kad net Pranciškus, toks drąsus žmogus, neišvengė šio etapo, mane labai padrąsino! Matau, kiek laiko man reikia išstarti savo „taip“, kaip žingsnis po

žingsnio pašaukimas konkretėja, aiškėja, įgyja formą ir iššaknija mano esybėje, bendruomenėje, gyvenamoje vietoje.

Matėme labai daug grožio: kalnų peizažus ir laisve bei džiaugsmu švytinčius veidus dėl gyvenimo, atiduoto Kristui...

Taip pat stebėjau didingomis šv. Pranciškaus bazilikos freskomis. Žiūrėdama į jas tarsi „skaičiau“ evangelijas ir šv. Pranciškaus gyvenimą. Brolis Mario, pranciškonas, aprodęs mums baziliką, kelis kartus pabrėžė, koks svarbus buvo Dievo žodis šv. Pranciškaus gyvenime. Jis sakė: „Pranciškus žinojo, kuo pasitiki.“ Šis sakinyš manyje pažadino širdies maldą: „Būk mano gyvenimas, Viešpatie. Padėk man pasitikėti Tavimi, Tavo žodžiu.“ Per kitą broliška susitikimą brolis Massimo, Porciunkulės bendruomenės gvardijonas, kalbėjo:

Pra'd Mill vaizdai, Italijoje, kur br. Ivanas ilsėjosi vasario mėnesį.

„Mūsų gyvenimas sudėtingas ir kartais prieštaringas. Vienintelis dalykas, galintis jį suvienyti, yra Jo žodis.“ Man atrodo, kad tai yra pati didžiausia šios piligrimystės malonė: atnaujintas troškimas būtų „apgautai“ Jo žodžio, kad drauge kurtume bendruomenę. Toliau medituoju Dievo Gailestingumo šviesą, kuri regima ir šv. Pranciškaus gyvenime. Jis atrado Dievo veidą, gailėstingą Tėvo veidą. Tegu jo užtarimas padeda mums priimti šią Evangelijos šviesą į kiekvieno mūsų gyvenimą, kad savo ruožtu galėtume su meile žvelgti į visus be išimties.

Sesė Faustina

Ses. Asta, br. Frederikas, ses. Myriam, br. Lukas, br. Vidas, br. Benediktas Juozapas ir br. Pranciškus siunčia šilčiausius linkėjimus iš Kanados.

Brolių ir sesės aplankymas Monrealyje

Kovo mėnesį pasitaikė galimybė keliauti į Kanadą su broliu Pranciškumi ir sese Asta. Pirmą kartą išvykau iš Europos žemyno į kitas žemes. Buvo proga aplankyti brolius ir seseris, ten besimokančius bei šventąjį Andriejų Kanadietį: maloni staigmena. Kanadoje pirmiausia patyriau džiaugsmą susipažindamas su nauja šalimi ir per įvykusius gražius susitikimus, išvydau gražių peizažų (ten daug sniego!), taip pat Monrealio miestą ir didelę jo šventovę, skirtą šv. Juozapui, kur daug meldėmės už jus ir už visą pasaulį... Taip pat daug džiaugsmo suteikė susitikimas su ten studijuojančiais broliais ir sese Myriam. Aplankiau ir 91 metų vienuolę Teresę Ross, sesutę asumpcionistę, kuri yra guvaus proto ir labai džiaugsminga. Ji gyvena Monrealyje, dideliame pastate, netoli vietos,

kur gyvena mūsų brolis Frederikas ir kur gyvenome mes su broliu Pranciškumi, pas brolius hospitaljerus. Ši sesuo meldžiasi už mane dvidešimt metų, ji buvo mūsų bendruomenėje Belgijoje vieną sekmadienį per vakarinę maldą, kai gyveno Belgijoje, savo bendruomenės namuose, paskui ji grįžo į gimtąjį Kvebeką. Labai džiaugiasi, kad galėjau susitikti su ja, nes neseniai Kanadoje buvo sušvelnintos sveikatos saugumo taisyklės. Taip pat pamačiau Monrealį su broliais ir sesėmis, katedrą ir kitas šventoves. Paskutinį savaitgalį su broliais ir sesėmis praleidome trobelėje netoli Betliejaus seserų. Buvo gera būti kartu... Malonių atradimų ir džiaugsmo akimirkos.

Brolis Lukas

Atrykimas į Lietuvą (tesinys)

Į Lietuvą atvykau likus kelioms dienoms iki Kalėdų. Galbūt su nedele viltimi gauti iš Viešpaties Kalėdų malonę: prašiau kalbų dovanos malonės, panašiai kaip Sekminių malonė, kurios dėka iš karto prabilčiau lietuviškai. Bet labai greitai supratau, kad net jei dėl to man netektų dėti pastangų ir mokytis, ne tai manyje duotų daugiausia vaisių. Jėzus nemažai laiko mokėsi kalbėti su Marija ir Juozapu,

Jam taip pat teko „augti ir stiprėti“ Dievo žvilgsnyje (žr. Lk 2, 40). Man neužtenka vien išmokti kalbą, taip pat reikia susipažinti ir pamilti visiškai naują kultūrą ir stengtis joje gyventi pagal Evangeliją.

Pabuvęs mėnesį su broliais, jau du mėnesius esu Vilniuje ir mokausi lietuvių kalbos universitete. Nors negavau staigios kalbų dovanos, bet tikrai gavau mokymosi džiaugsmo malonę. Pirmą mėnesį jaučiausi kaip mažas vaikelis, kuris dar nemoka kalbėti, ar kaip kurčias nebylys iš Evangelijos, kuris nieko nesupranta ir negali nieko pasakyti. Tai man padėjo patirti savo ribas.

Bet po truputį atrandu, kad vis daugiau suprantu lietuviškai, dėl to galiu susipažinti su naujais žmonėmis. Esu sutikęs žmonių gatvėje ir mane pakvietė į svečius.

Labai greitai patyrėme karo Ukrainoje įtaką. Mano lietuvių kalbos grupėje yra dvi ukrainietės, viena rusė, baltarusė, gruzinas... Jie visi daugiau ar mažiau yra paliesti šio karo. Atmetus visus geopolitinius klausimus, mane stebina, kad kiekvienas stengiasi būti dėmesingas kitiems, nepaisant tautybės. „Tad taika yra ir meilės vaisius; meilė teikia jai daugiau, negu pajėgia duoti teisingumas.“ (*Gaudium et Spes*, 78). Tarptautinės stovyklos, kurią rengiame liepos pradžioje, tema yra „Ieškau savo brolių“, tai gera proga vėl suprasti, kad visi esame mylimi Tėvo vaikai!

Br. Joakimas

*„Vien tik pasitikėjimas mus atves į meilę“
(Šv. Teresėlė)*

„Vadinasi, esi pasirengusi?“ Tokį klausimą man uždavė tėvas Paolo, italas, išgirdęs, kad netrukus duosiu amžinuosius įžadus. Turiu pripažinti, kad staiga išgirdus šį klausimą man ėmė suktis galva, bet pasitikėjimas padėjo atsakyti „taip“. Atsakaiu jam, kad esu pasirengusi pasitikėti Viešpačiu. Likus kelioms savaitėms iki įsipareigojimo, patiriu tiesą žodžių, kuriuos savo seserims patikėjo

šv. Teresė Lizjietė: „Tik pasitikėjimas atves mus į meilę.“ Prisimindama savo vienuolinio gyvenimo pradžių, jaučiausi kaip Petras, kuris, drąsiai pasitikėdamas Kristaus žodžiu, išlipo iš valtys, kad lengvai ir linksmai per vandenį nueitų iki Jo. Per septynerius vienuolinio gyvenimo metus taip pat patyriau, kad „Tiberiados ežero vandenys yra gerokai sūrūs!“, bet šiuose vandenyse, kuriuose kartais skęsdavau, Kristus niekada manęs nepaliko. Jis pirmiausia yra su manimi, ir tai veda mane į gilesnį džiaugsmą. Tie sūraus vandens gurkšniai gerai išskleidė tam tikras mano iliuzijas ir taip pat atskleidė man kitokį skonį, netikėtą skonį, Gailestingumo, kuris atsiranda tada, kai vis iš naujo jį patiriame. Mano kelias su Kristumi bendruomenėje buvo ne toks idealus, kaip įsivaizdavau, bet gražesnis, nei tikėjaisi. Šis grožis, kaip jau spėjate, nusakomas vienu žodžiu: Gailestingumas.

Dievo Gailestingumas yra gyvenimas, kuris save dovanoja ir kuris aukojasi mūsų istorijos duobėse. Vis labiau man nuostabą kelią gyvybės jėga, esanti kiekvienoje gyvoje būtybėje! Ant akmens augančios gėlės, gimę ožiukai, kurie po kelių minučių jau šokinėja, bet ypač tas padaršinio žodis, kurį viena sesuo pasakė kitai sesei! Taip, gyvenimas kalba man apie Viešpaties Gailestingumą! Tad duoti neturto, skaistumo ir paklusnumo amžinuosius įžadus man reiškia atsakyti į Jo kvietimą tapti meile ir jos ieškoti, kaip giedojo šv. Teresėlė, „gyventi meile“. Paaukoti Jam savo gyvenimą, leidžiant Gailestingumui įsikūnyti mano žmogiškume, kad neščiau jį į pasaulį. Abba, pasitikiu Tavimi!

Sesė Colombe

Kai kontempliacija pakeičia mūsų žvilgsnį...

Įsipareigojimai reikalauja atsižadėjimo, atsivertimo. Tai įmanoma tik nuolatos vis atsigręžiant į Kristų su visa savo esybe ir visomis dovanomis, kurias esame iš Jo gavę. Išardamas evangelinius skaistumo, paklusnumo ir neturto patarimus tampa konkrečiu, aiškiu, mane viršijančiu ženklų, šiandien esančio Kristaus ženklų.

Gyvenime patyriau svarbių pokyčių. Giliausi buvo tie, kurie atėjo netikėtai, jų nieieškant, iš tiesų net jų netrokstant. Asmeninis susitikimas su Kristumi suteikė galimybę patirti pačią didžiausią ir labiausiai netikėtą gyvenimo transformaciją. Stengiuosi kontempliuoti Jėzų, kuris vaikšto tarp žmonių darydamas gera, kuris atiduoda savo gyvybę ant kryžiaus, ant kurio yra pakabinatas, su atverta širdimi, iš kurios išteka kraujo ir vandens, Dvasios gyvenimas.

Beribės meilės, parodytos ant kryžiaus, kontempliavimas šį susitikimą pavertė begaline gyvenimo patirtimi. Susitikimas su Jėzumi veda mane susitikti su kitais žmonėmis ten, kur jie gyvena. Tiberiadoje turėjau galimybę susitikti žmones iš skirtingos aplinkos per evangelizavimo misijas. Pamačiau, kad Evangelija yra menas būti laisvam ir atviram gyvenimui, net per audras, kurios ištinka mūsų gyvenime. Nuo tada reikėjo tikėjimo ir atjautos žvilgsnio, kad atgimčiau kaip naujas žmogus, toks žvilgsnis atsiranda susipažįstant su Dievo žodžiu, sakramentiniu gyvenimu, malda, o ypač praktikuojant meilę. Kasdien skaitant Dievo žodį, priimant Eucharistiją ir vykstant į misijas mano gyvenimas įgavo kitą prasmę, tai yra patarnauti Viešpačiui ir kitiems nuolatinėje bendrystėje.

Nesiliauju klausęs Viešpaties: „Bet Viešpatie, kodėl aš?“ ir man atrodo, kad atsakymo ilgai lakti nereikia: „Pasirinkau tave dar motinos įsčiose.“ Jaučiuosi pasirengęs, padedant Šv. Dvasiai ir bendruomenei, tvirtai išsilaikyti ir nepamiršti šių žodžių: „Štai aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos.“ (Mt 28, 20) Laukiant mane maitina ir stiprina Evangelija. Man svarbiausia nuolat stengtis išlaikyti žvilgsnį į Nukryžiuotąjį-Prisikėlusįjį. Jaučiuosi vargšas ir mažas, nes visi esame vargšai žmoneliai, keliaujantys atsivertimo keliu. Nesiliauju atiduoti Jam kiekvieną savo gyvenimo dieną, tarti Jam „taip“, štai aš, Viešpatie, ateinu vykdyti Tavo valios.

Brolis Jerry

INTERNATIONAL YOUTH CAMP

July 4-10

Kalendorius

Balandis: (25-30 d.) Misijos Lietuvoje, Latvijoje, Lenkijoje ir Estijoje ruošiant tarptautinę stovyklą.

Gegužė: (6-8 d.) Šiaulių gimnazija. (20-22 d.) Pjūties vaikai ir Vilniaus šeimų maldos grupelė. (27-29 d.) Jaunimo stovyklos savanorių savaitgalis. (9-15 d.) Nazareto savaitė, grupių nėra.

Birželis: (3-5 d.) Bendrakeleiviai ir paaugliai (6-12 d.). Nazareto savaitė (grupių nėra).

Maldos intencijos

Viešpatie, Tave meldžiame už taiką Ukrainoje. Padėk mums nugalėti nesantarvę bei smurtą, kaip ir tu juos nugalėjai per Kryžių. Padaryk mus taikdariais mūsų šeimose ir aplinkoje.

Gerasis Ganytojau, Tave meldžiame už pašaukimus visoje Bažnyčioje. Laimink kiekvieną brolių ir seserį pašvęstojo gyvenimo kelyje, ypač br. Jerry ir ses. Colombe, kurie duos amžinuosius įžadus balandžio mėn. 30 d. Belgijoje.

Kristau, visos žmonijos vyriausiasis Sūnau, palaimink visus pasiruošimus jaunimo tarptautinei stovyklai (liepos 4-10 d.). Suburk mus, padėk mums surinkti savanorius, kad galėtume liudyti tikrą brolystę Tavyje ir dėl Tavęs.

Šventoji Dvasia, laimink br. Vido ir br. Frederiko mokslus Kanadoje. Paruošk br. Vido grįžimą į Lietuvą, kad jam atsivertų naujas gyvenimo ir savęs dovanojimo puslapis. Laimink br. Frederiko vasaros apsilankymą pas mus.

Nuolatinė intencija. Šventoji Trejybė ir Šventoji Šeima, veskite mūsų bendruomenę 2022 m. visuose priimtuose projektuose. Jų tarpe globokite būsimų brolių namų statybą, kad juos statydami, tvirčiau statytume ir bendruomenę. Šv. Juozapai, būk su mumis namų statytojas.

Telaimina tave Viešpats!